

стара; властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покоравају.

24. јануара 1901. год.
у Нишу.

АЛЕКСАНДАР с. р.

(М. П.)

Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
Министар правде,

Н. Антоновић с. р.

Министар грађевина,
инжињерски потпуковник,
Анд. Јовановић с. р.

МИ

А Л Е К С А Н Д А Р I.

по милости Божјој и вољи народној

Краљ Србије

Проглашујемо и објављујемо свима и свакоме, да је Народна Скупштина решила и да смо Ми потврдили и потврђујемо:

УГОВОР О УЗАЈАМНОМ ИЗДАВАЊУ КРИВАЦА

ИЗМЕЂУ

СРБИЈЕ И ВЕЛИКЕ БРИТАНИЈЕ

који гласи:

Његово Величанство Краљ Србије и Њено Величанство Краљица Сједињене Краљевине Велике Британије и Ирске, Царица Индије, налазећи за добро, ради боље администрације правосуђа и спречавања

злочина у Својим земљама, да се она лица, која су оптужена или осуђена за казнима дела ниже побројана, а која се налазе у бегству, под извесним околностима узајамно издају; речене Високе Уговорне Стране наименовале су за Своје пуномоћнике, који ће у горњој цељи закључити Уговор, и то:

Његово Величанство Краљ Србије, Господина Алексу С. Јовановића, Председника Свога Министарскога Савета, Министра Иностраних Дела, Члана Државнога Савета, имаоца ордена Милоша Великога II степена, Таковскога Крста првога степена, Белога Орла IV степена, Светога Саве III степена, Османлије I степена, итд. итд.

И Њено Величанство Краљица Сједињене Краљевине Велике Британије и Ирске, Царица Индије, Сера Џорџа Франсиса Бонхама, баронета Сједињене Краљевине, Свога Изванреднога Посланика и Пуномоћнога Министра код Његовога Величанства Краља Србије.

Који, пошто су показали своја пуномоћија и нашли их у исправној и уобичајеној форми, сагласили су се и утврдили следеће чланке:

Члан I.

Високе Уговорне Стране обвезују се да једна другој узајамно издају она лица, која су оптужена или осуђена за злочин или преступ учињен у земљи једне уговорнице, а која би се налазила на земљишту друге Стране, под околностима и условима побројаним у овом Уговору.

Члан II.

Злочини или преступи, услед којих ће се издавање дозволити, ови су:

1. Убиства, покушаји убиства или завереничке припреме за извршење убиства.
2. Просто убиство.
3. Напад са нанесеним телесним повредама. Ране и тешке телесне повреде, намерно учињене.

4. Подражавање или пренаменавање новца, као и прогурање подражаваног или пренаменог новца.

5. Хотимично прављење сирава, алата или машина, који су удешени или намењени за подражавање новца.

6. Фалсификовање, подражавање или пренаменавање, као и прогурање оног, што је фалсификовано, подражавано или пренаменено.

7. Утаја или крађа.

8. Злонамерна повреда имања помоћу експлозивних средстава или иначе, ако се дело казни по званичној дужности.

9. Измамљивање новца, робе, или хартије од вредности, помоћу лажних навода и лажних тврдјења.

10. Примање новца, хартија од вредности, или других ствари, кад кривац зна да су те ствари украдене, утајене или у опште незаконит начин добијене.

11. Злочин противу закона о банкрутству.

12. Превара, коју учини депозитар, банкар, агент, фактор, пуномоћник или куратор, директор, члан или ма какав јавни чиновник ма каквог друштва, кад постојећи закони овакву превару кажњавају као злочин.

13. Кривоkletство или навођење на кривоkletство.

14. Силовање.

15. Блуд, или покушај блуда, с девојком испод 14 година старости.

16. Кривична дела противу чедности.

17. Побацивање деце, давање лекова или употребљавање инструмената, с намером да се изврши побацивање.

18. Отмица.

19. Отмица деце.

20. Налуштање, натеривање на пропњу, или незаконито задржавање деце.

21. Одвођење, или хапшење, помоћу лажних средстава.

22. Насилно продирање ноћу или дању у кућу или друге затворене зграде.

23. Палевина.

24. Разбојништво.

25. Ма какво злонамерно дело учињено у цели да изложи опасности лица у железничком возу.

26. Претње учињене писмом или иначе, ради изнуђавања новца.

27. Разбојништво на мору (гусарство) према међународном праву.

28. Дела, којима се проузрокује рушење или пропаст лађе на мору, или покушај, или договор да се то учини.

29. Напади на лађи на отвореном мору у цели да се проузрокује опасност за живот или тешке телесне повреде.

30. Побуна, или договор за побуну двају или више лица на лађи на отвореном мору противу капитана исте.

31. Трговина робљем.

Тако исто издавање не се дозволити у случају саучешћа у горе означеним делима, кад је такво саучешће казнимо законима обеју Уговорних Страна.

Члан III.

Свака Уговорна Страна може, по своме нахођењу, одбити издавање Својих сопствених поданика другој Страни.

Члан IV.

Издавање неће се дозволити, ако је лице чије се издавање захтева било већ окривљено и ослобођено, или осуђено или још окривљено у земљама Уговорних Страна за кривично дело, због кога се издавање тражи.

Ако је лице, чије се издавање захтева, под кривичном истрагом или издржава казну за ма какво друго кривично дело у земљама Уговорних Страна, његово се издавање неће дозволити, док оно не буде пуштено, било ослобођењем судским, било издржавањем казне, или иначе.

Члан V.

Издавање неће се дозволити ако је, према законима умољене Државе, после извршеног дела, или почетка кривичне истраге или осуде наступила застарелост кривичне истраге или казне.

Члан VI.

Одбегли кривац неће се издати ако је дело, због којег се његово издавање тражи, политичко, или ако он (кривац) докаже да је молба за његово издавање учињена у цели да се над њим поведе кривична истрага или да се он казни за дело политичке природе.

Члан VII.

Издано лице никако неће се моћи задржати у затвору или оптужити у земљи, којој је издавање дозвољено, за ма какав други злочин или за ма какво друго дело, за које издавање није тражено, осим ако је већ било враћено или је имало могућности да се врати у земљу која га је издала.

Ова се тачка не тиче злочина учињеног после издавања.

Члан VIII.

Издавање тражиће се преко дипломатских заступника Високих Уговорних Страна.

Тражњу за издавање окривљеног лица треба да буду приложени: наредба о стављању у притвор, издата од стране надлежне власти Државе која тражи издавање, и докази, који би, према законима места где се окривљено лице налази, оправдали његово стављање у притвор у случају да је дело учињено тамо.

У случају да се тражи издавање лица, које је већ осуђено, треба тражењу приложити осудну пресуду, издату од стране надлежног суда у земљи, која тражи издавање.

Пресуда изречена *in contumaciam*, неће се сматрати као осудна пресуда али са тако осуђеним лицем моћи ће се поступити као с окривљеним лицем.

Члан IX.

Ако су у тражењу издавања горњи услови испуњени, надлежне власти умољене државе одмах ће притворити одбегло лице.

Члан X.

Ако је одбегло лице притворено у британским територијама, онда ће одмах бити сироведено надлежном судији, који ће га испитати и водити претходну истрагу, као да је дотично лице стављено у притвор због дела учињеног у британским територијама.

У овој истрази, коју морају водити у смислу горњих одредаба, британске ће власти примати као вредне доказе оне заклете исказе или тврђења сведока примљена у Србији или преписе истих, а тако исто и налоге о притвору, решења у њима изречена и уверења или судска документа, која потврђују да је дотично лице осуђено, ако су само ова документа потврђена на следећи начин:

1. Наредбу о притвору треба да потпишу судија, судски чиновник или судско-полицијски чиновник српски.

2. За исказе и тврђења или преписе ових треба својим потписом судија, судски чиновник или судско-полицијски чиновник српски да тврде, да су то дотична оригинални искази или тврђења, односно верни преписи истих према околностима.

3. Уверење, или судски документ који потврђује да постоји осуда, треба да потпишу судија, судски чиновник или судско-полицијски чиновник српски.

4. На сваки начин овака наредба о притвору, исказ, тврђење, препис, уверење или судски документ, треба да буду оверени било заклетвом сведока, било званичним печатом српског Министарства.

правде или Министарства иностраних дела: осим тога може и ма какав други начин оверења, који је у дотично време законом дозвољен у овом делу британских покрајина у коме се води истрага, бити примљен место горњега.

Члан XI.

Од стране српске Владе издавање ће се вршити на следећи начин:

Посланик или други дипломатски агент Њенога Британскога Величанства у Србији послаће Министру иностраних дела, уз сваку молбу за издавање, аутентичан и надлежно оверен препис било уверења о осуди, било наредбе да се окривљено или оптужено лице стави у притвор, из којих ће се докумената јасно моћи видети природа злочина или преступа, због којег је и отворена кривична истрага прогиву одбеглог кривца. Тако поднесеном судском документу приложиће се лични опис и други подаци потребни за потврду идентичности лица чије се издавање тражи.

У случају да документи која буде британска Влада подносила за потврду идентичности и подаци, које буде српска полиција прибрала у истом циљу, не буду сматрани за довољне, то ће се о томе одмах известити посланик или други дипломатски агенат Њенога Британскога Величанства у Србији, а лице, чије се издавање тражи, остаће, ако је већ ухапшено, и даље у притвору, док британска Влада не буде поднела нова доказна средства којима би се потврдила његова идентичност, односно којима би престале ма какве друге тешкоће, које су наступиле у дотичној истрази.

Члан XII.

Издавање неће се дозволити, осим у случају да се нађе, да су доказна средства довољна, према законима умољене Државе, за стављање кривца под суд, кад би дотични злочин био учињен у терито-

рији речне Државе, или за утврђење да је ухапшени идентичан с лицем, које је осуђено судовима Државе, која тражи издавање, и да злочин, због којег је осуђен, спада у категорију оних, за које би, у време кад је ова осуда изречена, умољена Држава дозволила издавање. У територијама Њенога Британскога Величанства одбегли кривци издавање се тек по истеку 15 дана од дана кад је био притворен у цели издавања.

Члан XIII.

Ако једна или више других Влада захтевају лице, чије је издавање на основу овог уговора од једне од Високих Уговорних Страна тражено, због других злочина или казнимих дела учињених на њиховом земљишту, онда ће то лице бити издато оној Влади, чија је молба најранија.

Члан XIV.

Ако за два месеца, од дана кад је лице, чије се издавање тражи, притворено, или за дуже време, које би умољена Држава односно надлежни Суд одредио, нису поднесена довољна доказна средства, која би издавање могла оправдати, пребегло ће се лице пустити у слободу.

Члан XV.

Сви предмети узашћени, који су били за време његовог стављања у притвор, у притежању лица, чије се издавање захтева, предаће се, ако је надлежна власт умољене Државе наредила њихову предају, другој Држави у време самог издавања, али ово се не тиче само украдених ствари, него и свију предмета, који би могли да служе као доказ о дотичној кривичи.

Члан XVI.

Све трошкове око издавања подносиће она Држава која тражи издавање.

Члан XVII.

Одредбе овог Уговора примењиваће се и на колоније и иностране посесије Њенога Британскога Величанства, у колико буду постојећи закони речених колонија и посесија ово дозвољавали.

Молбу за издавање одбеглог кривца, који се склонио у једној таквој колонији или посесији, моћи ће упутити гувернеру или највишој власти такве колоније или посесије ма какво лице овлашћено да у тој колонији или посесији, врши дужност консуларног чиновника Србије.

Такве молбе може, што је могуће више, и у колико закони дотичне колоније или посесије то дозвољавају, према одредбама овог Уговора, извршити речени гувернер или највиша власт, који ће међутим имати право или да дозволе издавање или да предаду ствар својој Влади.

Њено Британско Величанство, међутим, моћи ће наредити нарочите прописе у британским колонијама и посесијама за издавање криваца из Србије, који би пребегли у те колоније или посесије, и то што је могуће више, и у колико закони њихови то дозвољавају на основу одредаба овог Уговора.

Молбе за издавање одбеглог кривца упућене од стране колонија или иностраних посесија Њенога Британскога Величанства спадају под одредбе горњих чланака овог Уговора.

Члан XVIII.

Овај Уговор ступиће у силу десет дана после његовог обнародовања, а у сагласију с формама одређеним законима Високих Уговорних Страна. Он ће важити све дотле док једна од Уговорних Страна не буде дала другој на знање, шест месеци у напред, своју жељу да исти престане важити.

Овај ће се Уговор ратификовати и ратификације ће се изменити чим буде могуће у Београду.

У потврду чега дотични пуномоћници потписали су овај Уговор и ставили на њ своје печате.

Састављено у два примерка у Београду,

23. новембра
6. децембра 1900. год

(М. П.) Алекса С. Јовановић с. р.

(М. П.) Г. Ф. Бонхам с. р.

Препоручујемо Председнику Нашег Министарског Савета, Нашем Министру иностраних дела и Нашим Министрима: унутрашњих дела и правде, да овај закон обнародују и о извршењу се његовом старају; властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покоравају.

25. јануара 1901. год.

у Нишу.

АЛЕКСАНДАР с. р.

(М. П.)

Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,

Н. Антоновић с. р.

Председник
Министарскога Савета,
Министар иностраних дела,
Алекса С. Јовановић с. р.

Министар
унутрашњих дела,
Лаз. Поповић с. р.

Министар правде,
Н. Антоновић с. р.